

Arrest

nr. 172 953 van 9 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 16 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en haar advocaat A. HAEGEMAN loco F. JACOBS en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2010 dienden de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 21 oktober 2011 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 72 928 van 10 januari 2012 werd het voormelde beroep door de Raad verworpen.

Op 19 januari 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 2 februari 2012 ontvankelijk verklaard.

Op 9 februari 2012 bracht de ambtenaar-geneesheer een medisch advies uit.

Op 1 maart 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard.

Op 13 maart 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 28 juni 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

Op 2 juli 2012 nam de verwerende partij een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag.

Op 13 april 2012 diende de verzoekende partijen andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2012 nam de verwerende partij de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 april 2013 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 november 2013 nam de verwerende partij de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ANNEXE

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid voor regularisatie. Het feit dat betrokkenen sinds 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zij, Frans leren en spreken en ter staving attesten van de lessen Frans voorleggen, een werkbefoorte voorleggen d.d. 25.06.2012, een petitie voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Ook het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan vormt geen buitengewone omstandigheid voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 01.09.2012 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt

worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden een eerste asielaanvraag in op 01.09.2010, die werd afgesloten op 13.01.2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beroepsprocedure tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zonder voorwerp werd afgesloten. Op 28.06.2012 dienden ze een tweede asielaanvraag in, die op 02.07.2012 werd afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 02.07.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar 4 maanden en 12 dagen voor de eerste en 5 dagen voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: het feit dat mevrouw en haar dochter te kampen hebben met een posttraumatische stresstoornis) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). “

Op diezelfde dag nam de verwerende partij de beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar ten aanzien van de verzoekende partijen

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Tevens menen de verzoekende partijen dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en een verwijzing naar hun aanvraag, betwisten de verzoekende partijen de motivering van de bestreden beslissing waar deze zou stellen “dat een verblijf van drie jaar een in België, integratie, een sociaal leven” “niet verantwoordt” (dat de aanvraag in België wordt ingediend). De verzoekende partijen stellen dat deze motivering hen niet toelaat te begrijpen waarom deze elementen niet in overweging werden genomen en niet onderzocht werden. Verder zijn ze het niet eens met de motivering betreffende het schoolgaan van de kinderen. Ze zijn van oordeel dat het belang van de kinderen niet centraal staat bij een dergelijke beslissing. Ze wijzen erop dat de kinderen hun leven in België hebben opgebouwd, de Franse taal beheersen, scholing volgen en stabiliteit hebben verworven via de schoolinstelling van hun dorp en dat vooral van belang was en steeds is voor L. gelet op haar broos psychologisch evenwicht. De verzoekende partijen stippen aan dat ze zichzelf niet in staat achten om terug te keren naar hun land van herkomst. Ze wijzen op de posttraumatische stresstoornis van moeder en kind, hetgeen in direct verband staat met hun vrees om terug te keren. Vervolgens wijzen ze op de aanvraag om regularisatie om medische redenen. De verzoekende partijen zijn van oordeel dat uit de motivering betreffende het onderwijs niet kan afgeleid worden dat er rekening werd gehouden met de specifieke problematiek van de kinderen en in het bijzonder van L. Voorts stellen ze dat het motief dat het gezin illegaal was geworden en dat de kinderen niettemin naar school bleven gaan niet afdoende is daar artikel 9bis van de vreemdelingenwet open staat voor elke vreemdeling die zijn verblijf in België wenst te regulariseren, welke ook zijn administratieve toestand is. Aldus dient het schoolparcours zelf en het belang van de kinderen afgewogen te worden, in het bijzonder wanneer één van de kinderen zwaar gestoord blijkt. Verder betwisten de verzoekende partijen de motivering van de bestreden beslissing waarbij wordt verwezen naar hun asielpcedure en duur van deze procedure. Ze stippen aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het samenvatten van de retroacten van de asielpcedure om te concluderen

dat de duur van de procedure niet onredelijk lang was. Ze stippen aan dat ze nooit aanspraak hebben gemaakt op een verworven recht ingevolge een langdurige asielpcedure. Ze hebben enkel verwezen naar de humane aspecten van hun langdurig verblijf in België dat deels verband houdt met een moeilijke hervestiging in Servië. Ook op dit punt achten ze de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd. Tot slot betwisten ze de motivering van de bestreden beslissing waarbij gewezen wordt op het onderscheid tussen de procedure in het kader van artikel 9bis en artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Ze ontkennen niet dat dit onderscheiden procedures betreft, toch achten ze dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het gegeven dat moeder en kind ernstig ziek zijn, ook al zijn de zorgen beschikbaar en toegankelijk in Servië.

Wat betreft de door de verzoekende partijen aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, blijkt dat de verzoekende partijen hier niet op zijn ingegaan in de toelichting bij hun middel. Bij gebreke aan weergave in de toelichting van het middel is dit middelenonderdeel niet ontvankelijk.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu betwisten de verzoekende partijen dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen:

- de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid),
- wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis)
- de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip "*buitengewone omstandigheden*". Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Nu artikel 9 van de vreemdelingenwet als algemene regel geldt, dient de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen restrictief te worden geïnterpreteerd.

De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er dus niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De "*buitengewone omstandigheden*", zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient te worden nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die door de verzoekende partijen werden ingeroepen niet werden aanvaard. De Raad zal onderzoeken of de verwerende partij op een redelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de buitengewone omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partijen niet kunnen worden aanvaard.

Hiertoe dient in eerste instantie te worden nagegaan welke buitengewone omstandigheden de verzoekende partijen in hun aanvraag hebben laten gelden.

In hun aanvraag stellen de verzoekende partijen:

"Als buitengewone omstandigheden om de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit België in te dienen, baseren verzoekers zich op de medische aandoeningen van zowel mevrouw S.M. als op die van L.M.

Verzoekers achten zich niet in staat om een reis te ondernemen richting hun moederland. Uit de medische attesten blijkt inderdaad dat de posttraumatische stressstoornis waaraan zowel moeder als dochter lijden, in direct verband staat met hun vrees om terug te keren naar hun moederland. Dit blijkt uit de medische attesten van dokter L. die destijds bij de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9ter

van de vreemdelingenwet werden overgemaakt aan uw diensten en die nu opnieuw als bijlage te vinden zijn.

Deze vrees mag dan wel volgens de asielinstanties niet in verband staan met de motieven van de Conventie van Genève (dus geen vervolging omwille van ras, afkomst of het behoren tot een sociale groep of omwille van een politieke gezindheid), dit neemt niet weg dat verzoekster en haar dochter een ernstige vrees koesteren. Het feit dat deze vrees subjectief genoemd zou kunnen worden, doet echter geen afbreuk aan haar realiteit, en aan het feit dat ze aan de basis ligt van de posttraumatische stressstoornis van zowel verzoekster als haar dochter.

Uit het medisch rapport van 9.02.2012 van Dr. M.I, arts-attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bleek dat de aandoeningen van verzoekster en haar dochter ernstig genoemd kunnen worden. De weigering was enkel gebaseerd op het feit dat er voldoende medische verzorgingselementen aanwezig zijn voor verzoekers in Servië.

Hoewel dit standpunt wellicht moet worden bijgetreden (nu deze beslissing alleszins niet werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) neemt dit niet weg dat hun vrees er net in bestaat om te worden teruggestuurd naar Servië. Hun vrees, en zodoende ook hun posttraumatische stressstoornis, kunnen enkel worden verholpen indien verzoekster en haar dochter de zekerheid krijgen dat zij niet zullen worden teruggestuurd naar Servië.

Zodoende gelden de medische omstandigheden, die worden aangetoond door de vermelde medische attesten als buitengewone omstandigheden die verzoekers toelaten om de aanvraag vanuit België in te dienen.”

Uit het voormelde blijkt dat de enige buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben aangevoerd de medische problemen zijn van moeder en dochter en hun subjectieve vrees om terug te keren naar Servië.

De integratie en het schoolgaan van de kinderen werden als argumenten ten gronde aangevoerd en dienden dan ook niet in deze fase van de procedure te worden onderzocht. Zo ook wordt in het stuk over de gegrondheid van de aanvraag verwezen naar de asielprocedure van de verzoekende partijen. In zoverre de verwerende partij op al deze elementen ingaat in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dient dit als een overtollige motivering te worden beschouwd, welke niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de argumentatie van de verzoekende partijen hieromtrent evenmin leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wat betreft de medische problematiek motiveert de verwerende partij als volgt:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: het feit dat mevrouw en haar dochter te kampen hebben met een posttraumatische stressstoornis) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). “

Artikel 9bis, § 2, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet”

Op 19 januari 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag werd gesteld:

“De aanvraag wordt ingediend op grond van de aandoening van mevrouw S.M. en haar dochter L.M. Als bijlage vindt u de medische attesten van (pedo)psychiater L. die uiteenzet dat mevrouw M.S lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. De dokter stelt dat zij een medicamenteuze behandeling volgt, in combinatie met psychotherapeutische sessies.

Opvallend is dat de arts een directe link legt tussen haar psychische problemen en de terugkeer naar Servië (zie op medisch attest (stuk 3) het antwoord op de vraag F: "la distance d'avec la Serbie est requise")

Het voortzetten van de behandeling is volgens hem noodzakelijk, zoniet verwacht hij een "reprise immédiate de l'état de panique".

De bijgebrachte attesten dateren van (...). De arts behandelt mevrouw M. en haar dochter reeds sinds november 2010, zoals blijkt uit het aanvullend attest van deze arts.

Dezelfde dokter volgt ook de medische situatie op van dochter L.M. Zij lijdt aan verlatingsangst en hangt volledig van haar moeder af. Het kind heeft ook een ernstige slaapstoornis. Ten derde lijdt het kind ook aan nachtelijke enuresie (bedplassen). De dokter stelt dat de prognose gunstig is indien ook de moeder zal herstellen aan haar aandoeningen. Ook L.M. volgt een medicamenteuze en psychotherapeutische behandeling bij dezelfde arts.

(...)"

Hieruit blijkt dat de medische problematiek die de verzoekende partijen thans in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, evenals de subjectieve vrees om terug te keren naar Servië reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet te aanvaarden en de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De nietszeggende verklaringen van de verzoekende partijen in hun verzoekschrift betreffende dit determinerend motief, doen hier geen afbreuk aan.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Evenmin kan een schending worden aangenomen van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

De door de verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden ingeroepen ten aanzien van een beslissing die werd getroffen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit betreft twee onderscheiden procedures.

In zoverre de verzoekende partijen in hun verzoekschrift artikel 74/11 van de vreemdelingenwet citeren zonder nadere toelichting te geven is het niet duidelijk wat ze hiermee willen aantonen. In zoverre zij hiermee een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wensen aan te voeren, is dit middelenonderdeel niet ontvankelijk bij gebreke aan toelichting.

De verwerende partij handelde conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Machtsoverschrijding wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU